

זהר הקדוש

עם ביאור
הפטר והפסוק

פרשת חקת • כוח פעולת איש ישראל

נחלין - הבאר יצא אל שלשה עשר נחלים, עשרה נחלים לכל השבטים, ונחל ללויים, ונחל לכהנים. ומבאר שיצא המים מן הבאר אל הנחלים, כי **ונביע** - ונביעת מקור מי הבאר **אתמלי ונפיק לכל סטרין** - התמלאה ויצאה לכל הרוחות מזרח מערב צפון ודרום, אשר שם היו השלשה עשר נחלים.

לאחר שביאר רבי שמעון את הפסוק, 'ומשם בארה הוא הבאר אשר אמר ה' למשה אסוף את העם ואת המים להם מים, מבאר את הפסוקים שלאחריו 'אז ישיר ישראל את השירה הזאת עלי באר ענו לה, באר חפרוה שרים כרוה נדיבי העם במחקק במשענתם וממדבר מתנה'.

ומוסיף, **וכדין** - ואז במה שכתוב בפסוק שלאחריו (במדבר כא יז) 'אז ישיר ישראל את השירה הזאת עלי באר ענו לה, הו ישראל בשעתא דשארן ובעינין מיא - היו בני ישראל בשעת חנייתם במדבר ונצרכו למים, ולכן קיימין עליה ואמרי שירתא - היו עומדים אצל הבאר ואמרו שירה כדי לעוררה שתעלה מים. ושואל, **ומה אמרי** - ומה היו אומרים בשירתם. ומשיב, 'עלי באר ענו לה, ומשמעו, שאמרו ל'באר' **סלקי מימיה** - 'העל' את המים שלך ממקור הנהיגה, ויתמלאו השלושה עשר נחלים, כדי לאנפקא מיין לכלא - להוציא מים לכל שבטי ישראל בפעם אחת, ולאשתקאה מנה - ולהשקות ממך גם את הבהמות. וכן היו גם אמרי תושבחתא דהאי באר - אומרים את שירת הבאר, דהיינו 'באר חפרוה שרים כרוה נדיבי העם במחקק במשענתם וממדבר מתנה' וגו'. ומבאר רבי שמעון, אף על פי שהבאר לא חפרוה שרים, מכל מקום מלה קשטו הו אמרי - דבר אמת בסודם של דברים היו אומרים, שהיו משבחים לבחינת יחוד תפארת ומלכות הרמוז בתיבת 'באר'. ומסיים, **וכן הוא ביאורו באמת.**

לאחר שביאר רבי שמעון שעל ידי השירה התעוררה הבאר להוציא מים, מבאר שכל אחד על ידי מעשיו או דיבורו או שאר העניינים יכול לעורר דברים מלמעלה, ובתנאי שיעשה אותם כתיקונם.

מהכא אוליפנא (נ"א תא חזי) - מכאן שאמרנו שעל ידי השירה התעוררה הבאר להוציא מים לכל בני ישראל, למדנו **כל מאן דבעי לאתערא מילין דלעילא** - שכל מי שרוצה לעורר דברים של מעלה, בין בעובדא - בין במלה - על ידי דיבור, אזי אי ההוא עובדא או ההוא מלה - אם אותו המעשה או אותו הדבור, לא אתעביד פדקא יאות - אינו נעשה כראוי, וחסר מתנאי המעשה או הדיבור, לא אתער מדי - אינו מעורר שום דבר על ידי מעשיו או דיבורו למעלה. ומביא ראיה, שהרי כל בני העולם הולכים לבית הכנסת כדי לעורר דברים של מעלה על ידי תפילתם, אבל בפועל רק זעירין אינו דידעין לאתערא - מעטים הם שיודעים לעורר רחמים ושפע מלמעלה. והטעם, וקודשא בריך הוא קריב לכלא דידעי למקרי ליה ולאתערא מלה פדקא יאות - והרי הקדוש ברוך הוא קרוב לכל מי שיודע לקרוא אליו, ולעורר דברים של מעלה כראוי, אבל אי לא ידעי למקרי ליה - אבל אם אינם יודעים לקרוא אליו כראוי, הרי גם כן לאו איהו קריב - אינו קרוב הקדוש ברוך הוא אליהם הריענות אל תפילתם. ומביא ראיה, דכתבי - שהרי כתוב (תהלים קמה יח) 'קרוב

במאמר לפנינו רבי שמעון מבאר שהקב"ה רצה שיהיה תמיד יחוד תפארת ומלכות, ולכן בני ישראל ע"י שירתם על הבאר גרמו לייחודם. ומבאר עוד שהבאר הוציאה י"ג נחלי מים אל השבטים, ומבאר עוד, שאם רוצים לעורר שפע עליון מלמעלה, ע"י מצוה במעשה או בדיבור, צריכים לעשותם כראוי. ומבאר את ההבדל בין העושה הכנה לתפילה ומתפלל בפשטות, שממשיך השפעה מועטת, לבין העושה בסודם של דברים, שמשפיע שפע לכל הספירות העליונות והעולמות התחתונים.

'הוא הבאר' (במדבר כא טז). **'היא הבאר' קרינו, מאי שניא בקדמיתא בארה, והשתא באר. אלא בקדמיתא, נוקבא בלחודתא, והשתא דקאמר 'הוא', בללא דדבר ונוקבא, אקרי באר.** ובאתר דאשתכח דבר, אפילו (מאה) מלה נוקבא, דבר קרינו לבלא. **'אשר אמר ה' למשה אסוף את העם. בגין דהאי באר' לא אעדי (באר) מנייהו. ואי תימא, הוה יכלין לשאבא מניה בלא. אלא איהו נפיק לתליסר נחלין, ונביע אתמלי ונפיק לכל סטרין.**

וכדין, הו ישראל בשעתא דשארן ובעינין מיא, קיימין עליה ואמרי שירתא. ומה אמרי, עלי באר. סלקי מימיה, לאנפקא מיין לבלא, ולאשתקאה מנה. וכן אמרי תושבחתא דהאי באר, באר חפרוה שרים וגו' (שם פסוק יז). מלה קשטו הו אמרי, ובך הוא.

מהכא אוליפנא (נ"א תא חזי), **כל מאן דבעי לאתערא מילין דלעילא, בין בעובדא בין במלה, אי ההוא עובדא, או ההוא מלה, לא אתעביד פדקא יאות, לא אתער מדי. כל בני עלמא אזלין לבי פנישתא לאתערא מלה דלעילא, אבל זעירין אינו דידעין לאתערא, וקודשא בריך הוא קריב לכלא דידעי למקרי ליה ולאתערא מלה פדקא יאות, אבל אי לא ידעי למקרי ליה, לאו איהו קריב, דכתבי (תהלים קמה יח) 'קרוב**

באר', שגם המלכות נכללת בתפארת. רבי שמעון מבאר המשך הפסוק 'אשר אמר ה' למשה' ומבאר רבי שמעון את המשך הפסוק 'הוא הבאר אשר אמר ה' למשה אסוף את העם', הטעם שכתוב שם 'הויה' הרמוז על תפארת. בגין דהאי באר - כיון שהבאר הזה, שהוא יחוד תפארת ומלכות, לא אעדי (באר) מנייהו - לא סר מבני ישראל. ולכן בשעה שמתה מרים והסתלקה השכינה מישראל, אמר ה' - שהוא התפארת 'למשה אסוף את העם', שתחזור השכינה לשרות על בני ישראל בזכות משה, ויתקיים בחינת 'באר' שהוא יחוד תפארת ומלכות.

ועתה מבאר רבי שמעון המשך הפסוק 'אסוף את העם ואת המים להם מים' ושואל רבי שמעון, ואי תימא - ואם תאמר, הוה יכלין לשאבא מניה בלא - איך יכלו בני ישראל לשאוב מן הבאר בפעם אחת, וכמו שנאמר בהמשך הפסוק 'אסוף את העם ואת המים להם מים'. ומשיב, אלא, איהו נפיק לתליסר

'ומשם בארה הוא הבאר אשר אמר ה' למשה אסוף את העם ואת המים להם מים' (במדבר כא טז). שאל רבי שמעון, הרי מה שכתוב 'הוא הבאר' עם ו', משמעותו לשון זכר, ואם כן למה 'היא הבאר' עם י' קרינו - קוראים, שמשמעותו לשון נקבה. ועוד קשה, מאי שניא בקדמיתא - מה שונה בתחילת הפסוק שכתוב 'ומשם בארה', שהוא לשון נקבה, והשתא - ועכשיו כתוב 'באר', שהוא לשון זכר.

רבי שמעון מתרץ את הדקדוקים בפסוק 'ומשם בארה הוא הבאר'. ומתרץ, אלא בקדמיתא - בתחילת הפסוק שכתוב 'בארה', שהוא לשון נקבה, היינו משום שהיתה נוקבא בלחודתא - הנקבה שהיא המלכות לבדה ללא ייחוד עם תפארת שהוא הזכר, ולכן הוסיף לתיבת באר אות ה' הרומז על מלכות. והשתא דקאמר - ועכשיו שאמר 'הוא', וקוראים 'היא', משמעו על בללא דדבר ונוקבא - התכללות של זכר עם הנקבה, דהיינו שהתייחדו תפארת עם מלכות, ולכן כתוב 'הוא' בלשון זכר ונקרא 'היא' בלשון נקבה, וזהו גם כן הטעם דאקרי - שנקרא 'באר', שהוא לשון זכר הרומז על תפארת, והטעם שלא נרמז המלכות, אפילו שבתבת 'הוא' רמז תפארת ומלכות, שהרי ובאתר דאשתכח דבר - במקום שנמצא שם הזכר שהוא תפארת, אפילו אם יש שם (מאה) מלה נוקבא - דבר של נקבה, שהוא מלכות, דבר קרינו לכלא - לכולם אפילו לנקבה שהוא מלכות, קוראים בשם הזכר שהוא תפארת. ובזה מתורץ שתי השאלות, שהואיל שהתייחדו עתה תפארת ומלכות, כתב 'הוא' הרומז על תפארת, וקוראים 'היא' לרמז שנכללת בו המלכות. ומטעם זה קודם הייחוד כתוב 'בארה', הרומז על מלכות לבדה, אבל עתה כתוב

ה' לְכַל קוֹרְאָיו לְכַל אֲשֶׁר יִקְרָאָהוּ בְּאֵמֶת 'וְגו'. ומבאר, מאי - מהו שכתוב 'בְּאֵמֶת', היינו אנשים יְדִיעֵי לְאֵתְעָרָא מְלָה דְקִשּׁוּט פְּדָקָא יְאוּת - שיודעים לעורר דברי אמת כראוי, ומסיים, וְכֵן הוּא בְּכַלְא - בכל ענייני העולם, שאם רוצה לפעול על ידם איזה פעולה צריך לעשותם כראוי, וכמו שמבאר להלן.

וחזר רבי שמעון בביאור אמירת השירה על הבאר.

אֹפֶךְ הַכָּא - כמו כן היה כאן בבאר, הוּא אֲמַרֵי יִשְׂרָאֵל הֵנִי מַלְיָן - היו אומרים בני ישראל את אלו דברי השירה, שהם מַלְיָן דְקִשּׁוּט - דברי אמת בסודם של דברים [וכדלעיל], בְּגִין לְאֵתְעָרָא לְהַאי בִּירָא - כדי לעורר על ידי זה את הבאר הזאת, שתתמלא נביעתה על גדותיה וּלְאֲשַׁקָּא לֹון - ולהשקות להם לְיִשְׂרָאֵל, על ידי השלושה עשר נחלים. ומסיים, וְעַד דְאֲמַרֵי הֵנִי מַלְיָן לֹא אֲתַעַר - ועד שלא אמרו דברי שירה אלו, לא התעוררה הבאר ליתן מים לבני ישראל.

לאחר שאמר רבי שמעון, שעל ידי פעולה ראויה מעורר דברים עלינו, מבאר כן גם בענייני העולם.

וְכֵן הוּא אֲפִילוּ בְּאֵינוּן - באותם חֲרָשֵׁי עֲלֵמָא - מכשפי העולם, שאינם בכלל עשיית מעשה או דיבור לשם שמים, דְמִשְׁתַּמְשֵׁי בְּזִיגֵין בִּישֵׁין - משתמשים במינים רעים שהם כוחות הטומאה עבור הכישוף שלהם, גם הם אינם יכולים לעורר כשפיהם על ידי מעשה, עַד דְעַבְדֵי עוֹבְדוּי דְקִשּׁוּט לְגַבִּייהוּ - עד שלא יעשו את מעשיהם באמת לפי הצורך למעשיהם, וגם אינם יכולים לעורר כשפיהם על ידי דיבור, אִי לֹא אֲמַרוּ מַלְיָן דְקִשּׁוּט - אם לא יאמרו את דברי האמת לפי הצורך למעשיהם. והטעם, בְּגִין לְאֲמַשְׁכָּא לֹון בְּהֵנִי גְוֹנֵי דְבַעֲיָן - כדי להמשיך עליהם את כשפיהם באותו אופן שרוצים, לֹא מִתְעַרְיָן לְגַבִּייהוּ - אינם מתעוררים עליהם כוחות הטומאה אם אין בו דבר אמת, וְאֲפִילוּ דְצוּוחֵי כָל יוֹמָא בְּמַלְיָן אַחֲרֵינוּ, או בְּעוֹבְדָא אַחֲרָא - ואפילו שיצעקו כל יום בדברים אחרים, או שיעשו מעשים אחרים שאינם באמת, לֹא מִשְׁכִּין לֹון לְגַבִּייהוּ וְעַלְמִין - אינם ממשיכים עליהם את כשפיהם לעולם, וְלֹא מִתְעַרְיָן לְקַבְלִייהוּ - ואין מתעוררים כוחות הטומאה כנגדם מלמעלה, עד שיעשו אותם באמת.

ומביא רבי שמעון ראיה מנביאי הבעל. תָּא חֲזִי - בוא וראה, בנביאי הבעל כְּתוּב (מלכים א' יח כו) 'וַיִּקְרָאוּ בְּשֵׁם הַבַּעַל מִהַבְּקָר וְעַד הַצֹּהָרִים לְאִמְרוּ הַבַּעַל עֲנֵנוּ וְאִין קוּל וְאִין עֲנָה וְנִפְסְחוּ עַל הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר עִשָׂה' וְגו'. ושואל, מאי טַעְמָא - מה הטעם שלא נענו על ידי הבעל, והלוא היו יכולים לפעול להדלקת האש בכוחות הכישוף, ומשיב, חַד - תירוץ אחד, דְלָאוּ רְשׁוּ בְּהַהוּא - שלא היה רשות באותו זמן לאותו עבודה זרה בַּעַל, בְּהַאי - בדבר הזה, שירידי אש מן השמים. וְעוֹד תִּירוּץ, דְמַלְיָן לֹא מִתְפַּשְׁרָן בִּינֵיהוּ - שהדברים לא היו מסודרים כראוי ביניהם, והטעם, שְׁהִי וְאֲנָשֵׁי לֹון קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְנַהֵן - השכיח הקדוש ברוך הוא מהם איך משביעים את הכישוף,

ה' לְכַל קוֹרְאָיו' וְגו'. מאי 'בְּאֵמֶת'. יְדִיעֵי לְאֵתְעָרָא מְלָה דְקִשּׁוּט פְּדָקָא יְאוּת, וְכֵן בְּכַלְא. אֹפֶךְ הַכָּא, הוּוּ אֲמַרֵי יִשְׂרָאֵל הֵנִי מַלְיָן מַלְיָן דְקִשּׁוּט, בְּגִין לְאֵתְעָרָא לְהַאי בִּירָא, וְלְאֲשַׁקָּא לֹון לְיִשְׂרָאֵל, וְעַד דְאֲמַרֵי הֵנִי מַלְיָן לֹא אֲתַעַר.

וְכֵן אֲפִילוּ בְּאֵינוּן חֲרָשֵׁי עֲלֵמָא, דְמִשְׁתַּמְשֵׁי בְּזִיגֵין בִּישֵׁין, עַד דְעַבְדֵי עוֹבְדוּי דְקִשּׁוּט לְגַבִּייהוּ, אִי לֹא אֲמַרוּ מַלְיָן דְקִשּׁוּט, בְּגִין לְאֲמַשְׁכָּא לֹון בְּהֵנִי גְוֹנֵי דְבַעֲיָן, לֹא מִתְעַרְיָן לְגַבִּייהוּ, וְאֲפִילוּ דְצוּוחֵי כָל יוֹמָא בְּמַלְיָן אַחֲרֵינוּ, או בְּעוֹבְדָא אַחֲרָא, לֹא מִשְׁכִּין לֹון לְגַבִּייהוּ וְעַלְמִין, וְלֹא מִתְעַרְיָן לְקַבְלִייהוּ.

תָּא חֲזִי, בְּתִיב (מלכים א' יח כו), 'וַיִּקְרָאוּ בְּשֵׁם הַבַּעַל' וְגו'. מאי טַעְמָא. חַד דְלָאוּ רְשׁוּ בְּהַהוּא בַּעַל בְּהַאי. וְעוֹד, דְמַלְיָן לֹא מִתְפַּשְׁרָן בִּינֵיהוּ, וְאֲנָשֵׁי לֹון קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְנַהֵן. תָּדָא הוּא דְכְּתִיב (שם פסוק לו) 'וְאֵתָה הַסְּבוֹת אֶת לְבָבְךָ אַחֲרֵינִי'. זְכַאֲיִן אֵינוּן צְדִיקָיָא, יְדִיעֵי לְמַקְרֵי לְמַאֲרִיהוֹן פְּדָקָא יְאוּת.

אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַכָּא בְּעֵינָא לְגַלְגָּא מְלָה. תָּא חֲזִי, כָּל מַאֲן דִּידַע לְסַדְרָא עוֹבְדָא פְּדָקָא יְאוּת, וְלְסַדְרָא מַלְיָן פְּדָקָא יְאוּת, הָא וְדַאי מִתְעַרְיָ לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְאֲמַשְׁכָּא מַלְיָן עַלְמִין דְמִתְפַּשְׁרָן (ס"א ואי לא, לא אתכשר לגבייהו). וְלֹא אֲכַשְׁר לְגַבִּייהוּ.

אִי חֲכִי, כָּל עֲלֵמָא יְדַעֵי לְסַדְרָא עוֹבְדָא וְלְסַדְרָא מַלְיָן, מַאי חֲשִׁיבוּ דְלַחוּן דְצְדִיקָיָא, יְדִיעֵי עֲקָרָא דְמְלָה וְעוֹבְדָא, וְיְדַעֵי לְכוּנָא לְפָא וְרַעוּתָא, וְתִיר מַאֲלִין אַחֲרֵינוּ, דְלָא יְדַעֵי כָּל בְּהַאי אֲלָא אֲלִין דְלָא יְדַעֵי עֲקָרָא דְעוֹבְדָא בּוּלִי הַאי, אֲלָא סַדְרָא בְּעֲלֵמָא, וְלֹא וְתִיר, מִשְׁכִּין עֲלֵיהוּ מִשְׁכִּינוּ דְבַתְרָא בְּתַפּוּי דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְלָא טָס פְּאִוּרָא, דְשִׁנְיָהוּ אֲקָרֵי.

דְלָא טָס פְּאִוּרָא - שאינו פורח מעשיהם באוויר להשפיע למעלה. ומוסיף, ועם כל זה אינם צריכים להימנע ממעשיהם, דְשִׁנְיָהוּ - משום שהשגחת הקדוש ברוך הוא בעולם אֲקָרֵי - נקרא, כלומר, שהשפע המועט הבא אל אותם העושים בפשטות, מושפע על דרך ההנהגה שהנהיג הקדוש ברוך הוא בעולם.

דְלָא טָס פְּאִוּרָא - שאינו פורח מעשיהם באוויר להשפיע למעלה. ומוסיף, ועם כל זה אינם צריכים להימנע ממעשיהם, דְשִׁנְיָהוּ - משום שהשגחת הקדוש ברוך הוא בעולם אֲקָרֵי - נקרא, כלומר, שהשפע המועט הבא אל אותם העושים בפשטות, מושפע על דרך ההנהגה שהנהיג הקדוש ברוך הוא בעולם.

דְלָא טָס פְּאִוּרָא - שאינו פורח מעשיהם באוויר להשפיע למעלה. ומוסיף, ועם כל זה אינם צריכים להימנע ממעשיהם, דְשִׁנְיָהוּ - משום שהשגחת הקדוש ברוך הוא בעולם אֲקָרֵי - נקרא, כלומר, שהשפע המועט הבא אל אותם העושים בפשטות, מושפע על דרך ההנהגה שהנהיג הקדוש ברוך הוא בעולם.

משום שהיה שעת נסיון, ומביא ראיה, תָּדָא הוּא דְכְּתִיב - זהו שכתוב (שם פסוק לו) 'וְאֵתָה הַסְּבוֹת אֶת לְבָבְךָ אַחֲרֵינִי', ומשמעו, שהקדוש ברוך הוא היסב את לב נביאי הבעל שלא יזכרו את סדר הדברים איך להשביע את הבעל שידליק אש. ומסיים רבי שמעון את דבריו.

זְכַאֲיִן אֵינוּן צְדִיקָיָא - אשריהם הצדיקים יְדִיעֵי לְמַקְרֵי לְמַאֲרִיהוֹן פְּדָקָא יְאוּת - שיודעים לקרוא לבוראם כראוי.

לאחר שאמר רבי שמעון שצריך לדעת איך לקרוא אל ה', מבאר הסדר האמיתי לקרוא את ה'.

אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַכָּא בְּעֵינָא לְגַלְגָּא מְלָה - כאן אני רוצה לגלות דבר סוד. תָּא חֲזִי - בוא וראה, כָּל מַאֲן דִּידַע לְסַדְרָא עוֹבְדָא פְּדָקָא יְאוּת - כל מי שיודע איך לסדר את מעשיו קודם התפילה כראוי, וְלְסַדְרָא מַלְיָן פְּדָקָא יְאוּת - ולסדר את דבריו בשעת התפילה כראוי, הָא וְדַאי מִתְעַרְיָ - הוא ודאי מעורר שפע עליון לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא - להקדוש ברוך הוא, דְהֵינּוּ בֵּינָה, לְאֲמַשְׁכָּא מַלְיָן עַלְמִין דְמִתְפַּשְׁרָן - להמשיכם על ידי דברים עליונים, דְהֵינּוּ תַּפְאֵרַת וּמַלְכוּת. מפני שכן הסדר מסודר (ס"א ואי לא, לא אתכשר לגבייהו). וְלֹא אֲכַשְׁר לְגַבִּייהוּ - ואם אינו מסדר מעשיו לפני התפילה ודבריו בשעת התפילה, אינו מוכשר להשפיע השפע מלמעלה.

ומבאר רבי שמעון שאם עושה אותם כמצוות אנשים מלומדה ממשיך רק שפע מועט.

אִי חֲכִי - אם הוא כן, שאם מסדר מעשיו לפני התפילה, ומסדר דבריו בשעת התפילה ממשיך שפע מלמעלה, קשה, הֲלָא כָּל עֲלֵמָא יְדַעֵי לְסַדְרָא עוֹבְדָא וְלְסַדְרָא מַלְיָן - כל העולם יודעים לסדר מעשיהם לפני התפילה, ולסדר את דיבורי התפילה כפי שתיקנו אנשי כנסת הגדולה, ואם כן מַאי חֲשִׁיבוּ דְלַחוּן דְצְדִיקָיָא - מהו חשיבתם של הצדיקים, יְדִיעֵי עֲקָרָא דְמְלָה וְעוֹבְדָא - שיודעים את עיקר הדיבור והמעשה על פי סודם של דברים, וְיְדַעֵי לְכוּנָא לְפָא וְרַעוּתָא - וגם יודעים לכוון בסוד העניין את ליבם ורצונם, וְתִיר מַאֲלִין אַחֲרֵינוּ דְלָא יְדַעֵי - יותר משאר בני אדם שאינם יודעים כָּל כְּפֵה לְכוּן הַעֲנִין בְּפִנְיָמִיּוּת אֲלָא בְּפִשְׁטוּת. ומשיב, אֲלָא חֲחִילוּק הוּא שְׂאִלִין דְלָא יְדַעֵי עֲקָרָא דְעוֹבְדָא בּוּלִי הַאי - אותם שאינם יודעים את עיקר מעשה המצוה כל כך בסודם של דברים, אֲלָא יודעים שכן הוא סְדוּרָא בְּעֲלֵמָא, וְלֹא וְתִיר - הסדר בעלמא, שצריכים לסדר הדברים לפני התפילה, ולסדר הדיבור בשעת התפילה, ולא יותר, מִשְׁכִּין עֲלֵיהוּ מִשְׁכִּינוּ דְבַתְרָא בְּתַפּוּי דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא - הם מושכים עליהם שפע מאחורי כתפיו של הקדוש ברוך הוא כביכול, דְהֵינּוּ שְׁפַע מוּעֻט, דְלָא טָס פְּאִוּרָא - שאינו פורח מעשיהם באוויר להשפיע למעלה. ומוסיף, ועם כל זה אינם צריכים להימנע ממעשיהם, דְשִׁנְיָהוּ - משום שהשגחת הקדוש ברוך הוא בעולם אֲקָרֵי - נקרא, כלומר, שהשפע המועט הבא אל אותם העושים בפשטות, מושפע על דרך ההנהגה שהנהיג הקדוש ברוך הוא בעולם.

נפשי צמאה לדעת כל רז סודך

זוהר הקדוש המבואר < עם פירוש "הכתר והכבוד" >

ביאור בשפה ברורה הפותח את לב הלומד, עם מקורות וביאורים על פי גדולי המפרשים

מרכז הזמנות: 1800-22-55-66

אדיסון (718) 437-0054 אודסה (8806) 44-20-8806 להשיג בחניות הספרים המובחרות